

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

VII. (XXIII.) ÉVFOLYAM, 27. SZÁM 2012. JÚLIUS 7.

200 FORINT

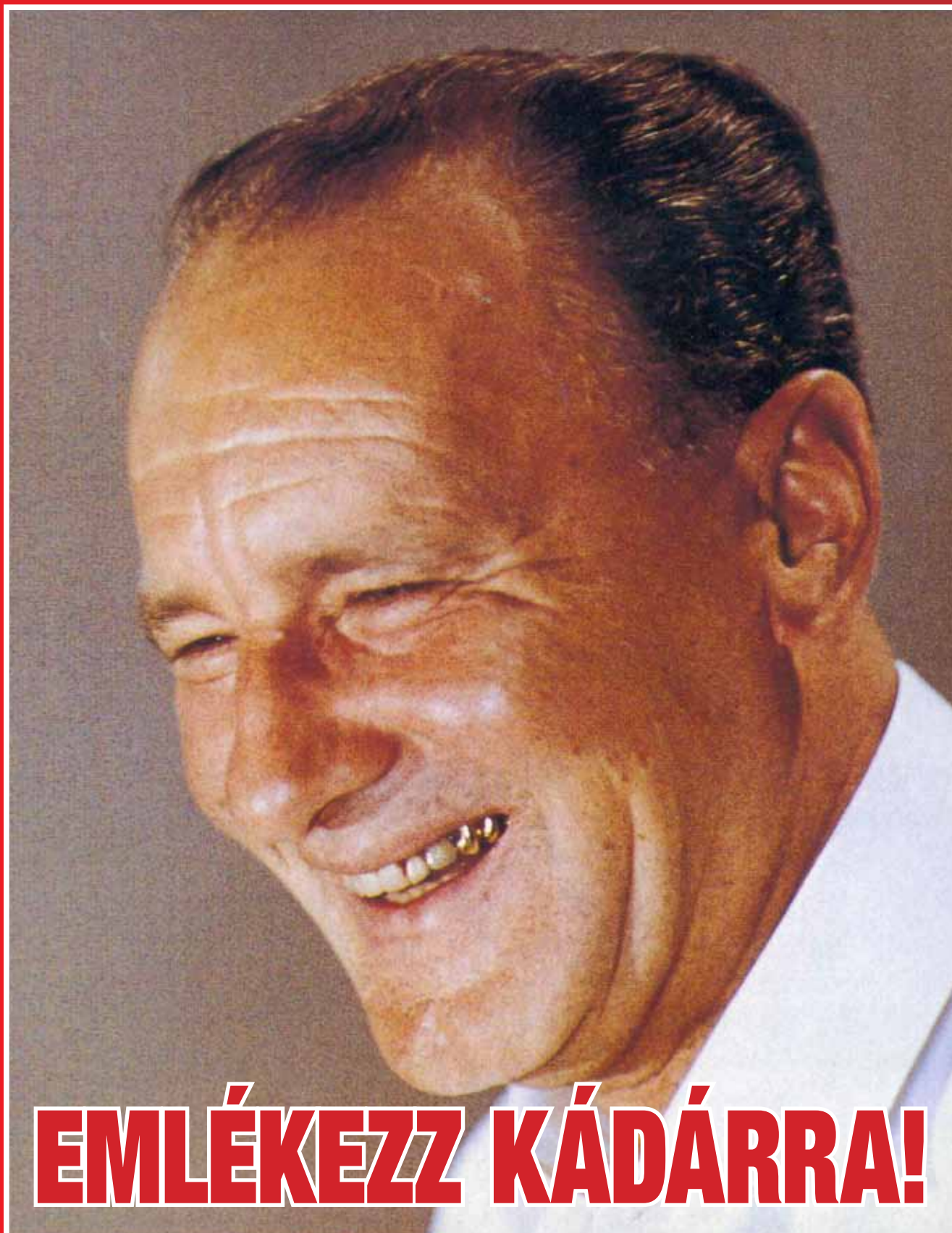
A Szabadság

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06(30)307-1166

EMLÉKEZZ KÁDÁRRRA!

1912-2012

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPE ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

LÁZADÁS A FIDESZ-HAJÓN

Ez nem semmi, barátaim! Én ilyen még nem hallottam a miniszterelnöktől. „Ha a kormányzó koalíción belül az Európai Unió jövőjét illetően különböző vélemények hangzanak el, az azért van, mert különböznek a vélemények” – mondta a múlt héten. Nyilván érezve a helyzet abszurditását, mindjárt hozzáfűzött egy frappánsnak szánt magyarázatot: „Ez egy nagy párt, nagy hajó, nagy fedélzet, számos legénység valóban, fontos európai kérdésekben különböző dolgokat gondolunk.” És mondja valaki, hogy a Fideszben nincs demokrácia! Szó, ami szó, a győzelmük utáni első évben tényleg unalmas volt hallgatni a Fidesz vezető embereit. Bárkit kérdeztél, ugyanazok a válaszok, ugyanazok az érvek. Fegyelem, szervezettség, központból vezényelt kormányzati kommunikáció. A hónapok azonban teltek-múltak, és azt lehetett észrevenni, hogy a Fidesz egyik-másik képviselője már nem mondja fel a kötelező zsoltárt, inkább hallgat. Hivatalosan ezt soha senki nem ismerte be, sőt mindenki úgy tett, mintha még mindig a választások utáni éjszaka nagy együttlétét élné a Fidesz.

Na, de ez, ez már valami! Orbán kapitányt – maradva a tengerész hasonlatánál – az készítette ilyen szokatlan megnyilvánulásra, hogy külügyi államtitkára, Németh Zsolt szerint annál jobb lesz az EU, minél több benne az integráció. A miniszterelnök pedig

a nemzetek Európáját ismételteti, s bizony ez a kettő nem ugyanaz. Nem firtatom, hogy kinek van igaza. Nekünk, dolgozóknak mindkettő egyformán rossz. De most nem ez a kérdés. Az ügy attól pikáns, hogy Németh úr szavait akár az amerikaiak is mondhatták volna, sőt lehet, hogy mondták is államtitkár úrnak egy intim együttlét során. Egy normális kormányban nem lehet koncepcionális eltérés ilyen alapvető kérdésben, hiszen a hajó csak egyfelé mehet. Ha mégis van, akkor azt lázadásnak hívják.

Lázadás, persze, bármely hajón előfordul, amely nem úgy halad, ahogyan kellene. A Fidesz-hajó pedig láthatóan nem arra megy, amerre kellene. A munkanélküliség lázát nem tudja lejjebb vinni, e nélkül pedig az egész társadalom állapota romlik. A kapitány naponta igyekszik bizonygatni, hogy ezt a hajót a görög szelek nem befolyásolhatják, de ami a kapitányi hídon enyhe rezgésnek tűnik, az lent, a harmadosztályú utasszinten már durva rázkódás. Orbán kapitány legénysége kezd lázadni. Van, aki azért dühös, mert még nem érték el a kincses szigetet. Mások meg azért dühösek a kapitányra, mert szerintük így soha nem jutnak el a kincsekhez.

De azért van valami, amit a kapitány is, a lázadók is tudnak: nem csak a legénység unhatja meg, hogy rossz felé megy a hajó, sőt el is sülyedhet, hanem az utasok is. Nem mondom, manapság ritkán fordul elő, hogy az utasok lázadnak fel, de azért akad rá példa. Különösen, ha

az utasok között vannak olyanok, akik jobb irányba, jobban vezetnék a hajót. Jobb, ha tőlem tudják, ez a hajó ugyanis nem a Fideszé, csak bérbe kapták. Az utasoktól!

MIBE KERÜL A NEMZETI ÖNBECSÜLÉS?

A fővárosi önkormányzat 150 millió forintot kap azért, hogy Budapesten forgatják „A Good Day to Die Hard” című amerikai filmet. Eredetileg áprilistól júniusig tervezték, de amikor e sorokat írom, július 5-e van, és most éppen azok kénytelenek körbejárni a fél várost, akik az Üllői úton szeretnének autózni. Nem lehet! Nem lehet, mert Bruce Willis filmjét forgatják. Ezekkel a forgatásokkal rendre hülyítik a magyarokat. Amikor az Evitát forgatták Banderas és Madonna részvételével, elhitették velünk, hogy büszkének kell lennünk. Budapestet amúgy Amerikában minden második amerikai összetéveszti Bukaresttel vagy Varsóval, mint látod, nem a név a lényeg, na de így az egész civilizált világ fel fogja ismerni a pesti utcákat. Megmondom őszintén: én sem ismertem fel. Most 150 milliót adnak az amerikaiak, hogy két-három hónapon át teljes felfordulást idézhessenek elő a fővárosban. A film ráadásul nem is Budapesten játszódik, hanem valahol Oroszországban, és a harc az orosz maffiával folyik. Lehetne ezt a filmet valamelyik nyugat-európai városban is forgatni, csak gyanítom, hogy ott az amerikaiak sokszorosát fizetnék ennek. Sőt, az is lehet, hogy ott meg sem engednék. Mondjuk nemzeti önbecsülésből. A pénz persze mindig jól jön, és válságos időkben ezt külön is meg lehet érteni, csakhogy kell, hogy legyen határ. Nem igaz, hogy minden eladó, csak fizessenek. A kulturális gyarmatosítás most hoz 150 milliót. De vajon megéri-e ennyiért, hogy meghunyászkodjunk magyar voltunkban, megéri-e, hogy akár egy darabkát is elveszítsünk nemzeti önbecsülésünkől?

HÉT BŐL-HÉT

MIT GONDOL A MUNKÁSPÁRT?

RÖVID HÍREK – RÖVID KOMMENTÁROK

1. A kormányfő tízpontos munkahelyvédelmi akciót hirdetett meg hétfőn a parlamentben. Ennek részeként a 25 év alattiaknál, az 55 év felettiéknél és a képzettséget nem igénylő munkát végzőknél a munkáltatói járulékot a felére csökkentik, a 25-nél kevesebb munkavállalót foglalkoztató cégek pedig ezentúl választhatják majd a 16 százalékos kisvállalati adót. A munkahelyvédő intézkedések forrását a tranzakciós illeték kiterjesztéséből teremtené meg a kabinet.

Munkáspárt: Az elképzelés önmagában jó is lenne, ha nem kellene számolni a multik miatt így is – úgy is csődbe menő vállalkozásokkal. S hiába a munkahelyteremtésről szóló szemfényvesztés is, a fent említettek köréből a munkáltatók túlnyomó többsége a jövőben sem fog alkalmazottakat választani, hiszen a járulékos kiadásai jócskán meghaladnák a kedvezmény mértékét. A megoldás továbbra is állami vállalatok alapítása lenne: ott bőséggel lehetne alkalmazni a most foglalkoztatásból kimaradtakat.

2. Alkotmányellenesnek minősítette és megsemmisítette az Alkotmánybíróság (AB) az állami ösztöndíjas hallgatókkal kötendő hallgatói szerződés lényeges tartalmát szabályozó kormányrendeletet, a testület szerint a nemzeti felsőoktatásról szóló törvény alkotmányellenesen adott felhatalmazást a kormánynak arra, hogy ezt rendeletben határozza meg

Munkáspárt: Kész csoda, hogy a maguk alkotta Alkotmány megakadályozhat bármilyen blódséget is. Viszont az EU-ban is szemet szúrt volna egy idő után, hogy egyetlen uniós országban sem kötnek olyan szigorú szerződést az egyetemistákkal, mint amelyet a magyar hallgatóknak kellett volna aláírniuk. Ahol mégis belföldi munkavégzésre kötelezik az állam pénzén tanuló diákokat, ott biztos állást is ajánlanak a friss diplomásoknak...

3. Házkutatást tartottak kedden a francia hatóságok Nicolas Sarkozy francia exelnök rezidenciáján, valamint ügyvédi irodájában. A hatóságok a Sarkozy által megnyert 2007-es választási kampány visszaéléseit vizsgálják. Tanúvallomások szerint az exállamfő törvénytelen pártfinanszírozási ügy érintettje lehet.

Munkáspárt: Nincs ebben semmi meglepő. A politikusok nem csak Magyarországon adhatók-vehetők, ez a kapitalizmus sajátossága. Annak kedvezünk, aki többet kínál, egyénnek, pártnak – tetszőleges sorrendben. Csak a pénz és a hatalom maradjon. Emlékszünk még a hamburger-adóra? Valahogyan pont a hamburger maradt ki a szabályozásból. Na nem azért, mert egészségesebb, mint a chips. Az emberek jóléte nem volt szempont. Bizonyos lobbistáknak sem...

4. A munka törvénykönyvének július elsejétől hatályos szabályai szerint a hálapénz elfogadása büncselekménynek számít, kivéve akkor, ha a munkáltató máshogy rendelkezik.

Munkáspárt: S így lesz legális az illegális. Melyik intézményi vezető fog a kollégái hálapénz-ügyeivel foglalkozni, mikor épp elég baja van az új – szintén július elsejétől érvényes – betegellátási rendszerrel? A baj az, hogy nem csak az ő fejük fájhat. Az átalakítás ismét a betegek számára hátrányos, hiszen kilenc kórházban megszűnik az aktív ellátás. A jelenlegi 44 400 aktív ágynak több mint 5 százaléka, vagyis legalább 2500 ágy szűnik meg, míg a krónikus ellátásban is csökkentik – az egyébként is szűkös – 27 ezres ágyszámot. A beteg meg menjen... ahová akar. Csak a hálapénzt el ne felejtse!

5. Július elsejétől életbe lépett az új munka törvénykönyve. Az alapszabadságot 20 napban maximalizálták, életkor alapján pedig legfeljebb 10 nap pótszabadság jár. Műszakpótlék csak este 6 és reggel 6 óra között jár.

Munkáspárt: És még nem is soroltuk fel a „rabszolga-kódex” további, a dolgozókat egyértelműen a munkáltatónak kiszolgáltató intézkedéseit. Nem rettegett eddig eléggé a munkavállaló, hogy mondvacsinált okkal kiteszik a helyéről, most a „dinamikusabb munkaerő-áramlás” jegyében tudhatja: ki is fogják tenni. Persze, a felmondást indokolni kell... Az is indok, hogy „a másik kevesebbet kért”? Röghöz kötés? Rabszolgatörvény? Milyen korba mentünk vissza?

6. Azonnal indítható, komplex programokkal kell felkészülni a Kanadából hazatérő romák megsegítésére – mondta Járóka Livia. A fideszes EP-képviselő szerint olyan intézkedésekre van szükség, amelyek biztosítják, hogy a visszatérőknek legyen mire hazajönniük, életperspektíva legyen a szemük előtt.

Munkáspárt: Teljes mértékben támogatjuk a kezdeményezést. Előbb viszont megkérnénk a képviselő asszonyt, legyen kedves elintézni, hogy az itthon élők számára is biztosítsák az életperspektívát. Romáknak és nem romáknak egyaránt...

7. „A Magyar Posta Zrt. a stratégiai célok mentén hatékonyságjavító intézkedéseket hajt végre a 2012. évi bértárgyalás során elfogadott foglalkoztatási terve alapján”. Ez annyit jelent, hogy a januártól esedékes teljes piaci liberalizáció előtt a szervezet egyszerűsítését tervezi a cég. Azt még nem közölték, hogy hány embert érint, milyen ütemezésben és mekkora megtakarítást jelent majd a leépítés, de a Magyar Posta korábban nem cáfolta azokat az értesítéseket, amelyek 400-500 fő elbocsátásáról szóltak.

Munkáspárt: Milyen szép szavakkal lehet tálalni, hogy az állam kirüg néhány száz embert, a nagy munkahelyteremtés zászlaja alatt! S nem is lenne ez baj, ha azokat a léhütöket távolítanák el, akik a vezetésben milliókért teszik napról napra a semmit. Tartunk tőle: nem így lesz.

CSAK A MUNKAHELYTEREMTÉS A MEGOLDÁS

Az Orbán-kormány nem teljesítette legfőbb ígérését: nem teremtett egymillió új munkahelyet. Sőt, a foglalkoztatás a hivatalos statisztikákban is csak alig emelkedett. Ugyanaz történik, ami a szocialisták alatt: a válság árát a dolgozó emberekkel fizetetik meg. Azért vagyunk egyre szegényebbek, hogy ők gazdagabbak lehessenek.

A Munkáspárt állítja: nem megszorítani kell, hanem megadóztatni a multikat és a nagytőkét, segíteni a kis- és középvállalkozók munkahelyteremtését, állami beruházásokat indítani. Magyarországon csak ahhoz félmillió új munkahelyre lenne szükség, hogy a foglalkoztatási ráta elérje az európai uniós átlagot. Ötszázezer új munkahely létrehozása körülbelül 780 milliárd forinttal növelné az állami bevételeket, és 800 milliárd forintot hagyna a munkavállalók zsebében. Jelenleg hivatalosan 485 ezer bejegyzett munkanélküli van, reálisan ennél legalább 600-650 ezerrel nagyobb a munkanélküliség.

Persze a jelenlegi infláció és bérszínvonal mellett már önmagában a munkahely sem biztosíték – természetesen a dolgozó embernek, nem a bankárnak. Egy garantált bérminimumon foglalkoztatott, két gyermeket nevelő család havi becsült bevétele 190 ezer forint, amely 53 ezer forinttal marad el a Központi Statisztikai Hivatal által megállapított létminimumtól. A segélyekből nem lehet megélni, a kormány csökkentette a munkanélküli segély maximális folyósítási idejét, emellett egyre több a fiatal munkanélküli, és drágul az oktatás.

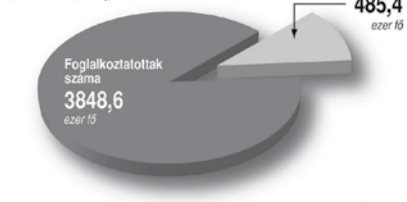
A Tárki Társadalomkutató Intézet legújabb reprezentatív felmérése szerint a magyar lakosság negyede pénzhiány miatt már egy éve küzd a havi számlák kifizetésével. Akinek a rezsi kifizetése gondot jelent, az egyéb hiteleit sem tudja rendezni, ugyanis a lakáshitel-törlesztéssel későknek a 80, az egyéb hitel törlesztésével elmaradók 88 százalékának

okozott nehézséget a közüzemi számlák időben történő kifizetése. Az ezerfős mintával végzett kutatás eredménye szerint az idősebb korosztály jóval alacsonyabb arányban küzd a számlák kifizetésének nehézségével. A 60 év feletti 13, a nyugdíjasok 15 százaléka nyilatkozott úgy, hogy egy év alatt legalább egyszer nem tudta időben kifizetni számláját, a még aktív korú ötvenesek körében pedig a legmagasabb, 31 százalék a részletekkel elmaradók aránya. A kutatást összegző közlemény szerint a legrosszabb helyzetben a munkanélküliek és az észak-magyarországiak vannak, mert csaknem felük (48 és 46 százalékuk) megtapasztalta az elmúlt egy évben a tartozás itt vizsgált formáit, de igen magas a tartozók aránya a közép-dunántúliak (32), a megyeszékhelyen élők (32) és a nagy, legalább ötfős háztartásokban élők (39 százalék) körében is. ■

A munkanélküliségi ráta alakulása Magyarországon 2009. május–2012. május

A foglalkoztatottak és a munkanélküliek száma, 2012. március–2012. május (15-74 éves népesség)

**ÉRDEKEL,
MIT HALLGATNAK
EL ELŐLED?**

**RENDELJ MEG
A SZABADSÁGOT!**

**A SZABADSÁG MEGRENDELHETŐ
A MUNKÁSPÁRT KÖZPONTJÁBAN
ÉS ALAPSZERVEZETEINÉL,
HAVI 1000 FORINTÉRT.**

PATRIOTIZMUS ÉS NACIONALIZMUS

A Munkáspárt Csongrád megyei szervezete tiltakozott az Egyesült Magyar Ifjúsági tábor szegedi megtartása ellen. A szervezet VII. Délvidéki Táborát 2012. július 6-8. között a szegedi Rendezvényházban szervezi, mert a magyarkanizsai önkormányzat nem engedélyezte, s a Rákóczi Szövetség is kivonult a támogatói körből.

A honlapon található információk alapján ez a tábor nem a külhoni magyarság és az anyaországi magyarok közös kulturális rendezvénye, hanem szélsőséges jobboldali rendezvény.

Fogarasi Zsuzsanna, a Munkáspárt alelnöke hangsúlyozta: akár a

kormányhivatal, akár az önkormányzat fennhatósága alá tartozik a Rendezvényház, elfogadhatatlan, hogy e rendezvénynek helyt adnak!

Illyés Gyula gondolatait idézte: „Patrióta, aki jogot véd, nacionalista, aki jogot sért.” A nacionalizmus mindig a nemzeti öntudat hiánya. A hazafias érzések nem keverendők össze semmiféle szélsőséges megnyilvánulással. Fogarasi elítélte a nacionalizmust, legyen az akár a magyar, román, szlovák vagy szerb. A magyar politikusok pedig ne kontárkodjanak bele a határon túli magyarok életébe saját önző céljaik kielégítése végett! – fogalmazott.

SIKERES MUNKÁSPÁRTI AKCIÓ SZEGEDEN

Szerda délután, verőfényes napsütés és az a pici szél belekap A Szabadság újságokba. A buszmegállóban várakozók többsége érdeklődik a Munkáspárt aktivistáitól az újság és a szórólapok után. Beszélgetnek az élet bosszús dolgairól, hogy mit kellene másképp csinálni, mi rosszat hozott a rendszerváltás a magyar kisemberek számára. Örülnek, hogy el tudják mondani saját, barátaik, ismerőseik problémáját, és végre meg is hallja valaki a szavukat. Viszik az újságokat, viszik a szórólapokat és megköszönik, hogy meghallgattuk Őket. A válaszuk erre: mi is a magyar kisemberek táborához tartozunk, gondjaink, problémáink ugyanazok; a megélhetés, a munkanélküliség, a sárga csekkek tömege, a tőke kizsákmányolása, a munkahelyi kiszolgáltatottság.

ifj. Nagyvári László

FELHÍVÁS

Kérjük szervezeteinket, hogy a kitelepülésekhez, rendezvényekhez szükséges szórólapokat és propagandaanyagokat Fogarasi Zsuzsannánál igényeljék.

Telefon: 06-30/307-1166

E-mail: fogarasi.zsuzsanna@munkaspart.hu vagy fogzszuzsanna@gmail.com

Köszönjük az együttműködést!

MEGHÍVÓ

Július 7-én, szombaton délelőtt
10.00 órától
Kádár János halálának
évfordulójára emlékezünk
a Fiumei úti Nemzeti Sírkertben.

**MINDEN ÉRDEKLŐDŐT
SZERETETTEL VÁRUNK!**

„A dolgozók voltak azok, akik munkájukkal előteremtették a kenyeret, és vérükkel védték mindig a hazát.”

(Kádár János)

KÉRÜNK MINDENKIT, HOGY VIRÁGOK HELYETT A SZOLNOKI ELVTÁRSNÓK ÁLTAL KÉSZÍTETT KIS VÖRÖS ZÁSZLÓKAT VÁSÁROLJÁTOK. EZZEL TÁMOGATJÁTOK A PÁRTOT, ÉS MÉLTÓ MÓDON EMLÉKEZHETEK KÁDÁR JÁNOSRA. MONDJÁTOK EL MINDENKINEK: VÖRÖS ZÁSZLÓT MINDEN KÉZBE!

KÁDÁR JÁNOSRÓL ÚJRA ÉS ÚJRA

Van fejkavarás meg mindenféle kínlás dögivel, merthogy Kádár János születésének századik évfordulóját sunnyogják el éppen.

Rohadt egy helyzet.

Minden felmérés szerint a XX. század legnépszerűbb, a magyarság történelmének második legjelentősebb politikusanak tartja a nép – egyedül Szent István tartja a pole pozíciót.

Érdekes párhuzam, mindketten idegen segítséggel, megtorlásokkal kezdték pályafutásukat, erről Koppány és Nagy Imre tudna talán bővebben beszélni.

A média zöme egyszerűen elhallgatja

az évfordulót, ez a legkényelmesebb magatartás. A politika odadobta hálás népének az újabb gumicsontot a nyilas Nyirő újratemetésének kissé infantilis témájával, a baloldali pártok lapítanak, mint barna nyúl a fűben, a jobboldal el van foglalva a zsidókkal, cigányokkal meg szobor és emlékmű-kozmetikai munkálatokkal.

Ami hír megjelenik erről az évfordulóról, az rövid, mint liba élete a gazdasszony lányának lakodalma esetén. A lapok készítenek álinterjúkat huszoneves gyerekekkel, akik bölcs megállapításokat tesznek, melyekre

roppant alkalmasak is, hiszen halovány lövésük sincs a korról, csak a rendszerváltás kurzustörténéseinek munkáiból kiragadott mondatokat csócsálják és variálják, mint kiskutya a szerelmi életét.

És elmondják, hogy ők aztán soha nem cserélnék fel a szabadságot a létbiztonsággal, amit én el is hiszek nekik és meg is értek, mindössze a véleményük stabilitására lennék kíváncsi abban az esetben, mikor úgy hatodik hónapja nem találnak munkát, a feleségüket is éppen kirúgta a munkáltatója a nagy pocakjával egyetemben, nagypapák-nagymamák a nyugdíjuktól birkóznak az emelkedő rezsiköltségekkel és a gyógyszerárak emelkedésével, húga meg a tandíj kifizetésének nehézségeivel.

Azt gondolom, hogy ebben az esetben a gyakorlatban válna bizonyítottá a marxi igazság: a lét határozza meg a divatot. Talán ha így esne, akkor eszükbe jutna, hogy Magyarország nem egyenlő Budapesttel, a felsőfokú végzettség nem általános jelenség, jóllehet láttam én már felsőfokú végzettséggel is munkanélkülit, ugye...

Aztán vannak remek tollú újságírók, akik azzal töltik drága idejüket, hogy párhuzamokat keresnek Kádár és Orbán diktatúrája között, összevetve a két személy politikusi képességeit is, ami eleve badarság, de olyan jól hangzik, és olyan jól pótolja a magyarázatot az Orbán-jelenségre, hogy vétek lenne kihagyni a lehetőséget...

Kezdjük talán itt a dolgokat. A szocializmusnak nevezett társadalmi berendezkedés ugyanúgy társadalomszervezési modell, mint az angolszász típusú parlamentáris demokrácia. Hogy előbbit diktatúrának nevezzük, az csak egy, a polgári társadalomtudósok előtt nyitva álló lehetőség kihasználása, hiszen a szocialista történészek és társadalomtudósok viszont a parlamentáris demokráciát tartják a tőke és a tőkés érdekeit szolgáló diktatúra elleplezésére szolgáló társadalmi modellnek. Ami azt illeti, az elmúlt átkos húsz év nagy szolgálatot tett annak érdekében, hogy utóbbi felismerés alátámasztást nyerjen.

Hogy Kádár rendszere büszkén vállalta, hogy munkás-paraszt demokratikus

diktatúra...? Hát, ha egyszer az volt – és a rendszer névadója szerint a krumpliceles legyen krumpliceles. De azért a kérdés úgy is felmerülhet, hogy melyik társadalmi berendezkedés hasznosabb az országnak – Kádáré, vagy pedig egy parlamentáris demokráciának nevezett, de valójában egy szűk gazdasági-politikai érdekcsoport által maguk fölé emelt félművelt suttyó sunyi diktatúrája? A válasz nem is kérdéses, mert ugyan folyamatos a balliberális értelmiség szerecsenmosdatása – ah, dehogya is van még itt diktatúra – mégis, a tények azt mutatják, hogy ez azért másként van.

És a két diktatúra között is van némi differencia: Kádár diktatúrája nem Kádár érdekét, hanem a nép érdekét szolgálta. Nem emlékszem, hogy Mariska néni tokaji szőlőbirtokok vissza-nem-térítendő állami támogatásáról értekezett volna, miként Kádár János sem utasította a KB titkárait, hogy ne mi nyerjük a legtöbbet.

Kádár – ahogy ő fogalmazott – a gyalogosok pártján volt. Soha nem felejtette el, hogy honnan jött és hová tart, olyan politikus volt, aki tudott megalkudni és kompromisszumokat kötni, ha kellett, de a célt soha nem feledte: élhető országot biztosítani munkásnak, parasztnak, értelmiséginek.

Lehet ma azzal villogni, hogy a Mercedes meg az Audi micsoda termelési kapacitásokat hozott létre az országban, de ez nem fogja vigasztalni azt a sokmilliónyi kiszegisztenciát, akit megettek a szabadság illatával, és akiknek most korog a gyomra. Lehet elmondani, hogy de bezzeg most lehet utazni, ha egyszer csak egy nagyon szűk rétegnek jut rápénze, és lehet szabadságról papolni egy olyan országban, ahol az ország ötöde a létminimum alatt él.

Ahol a közbiztonság, a létbiztonság és a jobbiztonság a nulla felé konvergál. Ahol a gyerekek előtt bezárult a felemelkedés kapuja, ahol a klérus – mely saját szervezetét sem képes tisztességesen működtetni – pukkadásig harácsolja magát, ahol az ország lakossága – mondjuk ki nyíltan – retteg, mert fél a munkahelye elvesztésétől, a megtorlástól.

Kádár nem volt szent, Kádár józan realpolitikus volt, aki nem azért lett kommunista, hogy harácsoljon és hatalmaskodjon, hanem azért, hogy szolgáljon. A kisemberek érdekeit, a kétkezi munkásembert, a tanítót, a tanárt, az író, a színészt, a háziasszonyt.

A nép pedig érezte ezt, és tudta pontosan, hogy ez nem képmutató szerepjáték, hanem Kádár lényéből fakadó természetes törekvés. Nem is tud nagyon vele mit kezdeni egyetlen politikus sem, mert ugyanaz a kisebbségi érzés fogja el őket vele kapcsolatban, mint Orbánt, mikor Gyurcsánnyal hadakozik.

Természetesen tudja mindenki, hogy Kádárnak voltak hibái, és voltak ma bűnnek értékelt cselekedetei, de azt azért figyelembe kell venni, hogy „bűneit” nem a XXI. század első évtizedében, hanem a XX. század közepén követte el, akkortájt, mikor Churchill porig bombáztatta Drezdát, amikor az amerikaiak atombombát dobtak Japánra.

Akkor, amikor Hruscsov falhoz állította Beriját, amikor De Gaulle szemrebbenés nélkül lövette agyon merénylőit és az OAS elfogott katonáit, amikor a hős forradalmárok késsel vágták ki a Köztársaság téri párházat védő Asztalos ezredes szívét, amikor a Párházat védő, Nagy Imre segítségnyújtásának elmaradása miatt magukat megadni kénytelen kiskatonákat halomra lötték.

Szóval, csak az adott kor normáinak megfelelően járt el Kádár is, amin lehet szörnyülködni, de csodálkozni azért nem kellene.

A jobboldal szívből gyűlöli Kádárt – és nem azért, mert sajnálja Nagy Imrét, dehogya! Azért gyűlöli, mert sikeres volt, sokkal sikeresebb, mint akárki más előtte, és ma már elmondhatjuk, akárki más utána. Hogy ők gyűlölik, az természetes, de hogy magukat baloldalinak valló politikusok is rettegnek felvállalni annak a kornak az eredményeit, vívmányait, az azért nagyon szánalmas dolog. Hogy ez az ország még egyáltalán így is tartja magát, az a kádári örökségnek köszönhető.

Kádár azt mondta, hogy becsüljük meg az eredményeinket és féltsük a vívmányainkat, mert van mit féltünk. Most látni csak, mennyire igaza volt!

Azt mondják néhányan, hogy eladósította az országot, ami annyiban igaz, hogy az a rendszer is vett fel hiteleket, de – a közkeletű hasbaakasztósdival ellentétben – nem az életszínvonal fenntartására közvetlenül, hanem különféle programok – eocén-program, könnyűipar rekonstrukciója, élelmiszer-feldolgozás korszerűsítése, stb. – megvalósítására. Hogy aztán jött egy világpolitikai átrendeződés? Ki számíthatott rá?

De hol van ma már Gorbacsov, akinek a szájából a nyugat kiénekelte a sajtót? Viszont napirenden van a szénbányák újranyitása, mindenki igaz könnyeket ejt az élelmiszer-feldolgozó ipar elköttyavetyélése miatt, és mindenki egyszer mosható kínai rongyokban jár. Kádár nem készíttette el a saját szobrát, nem halmozott fel vagyont, nem élt vissza a hatalmával, tisztességes diktátor volt, semmivel nem rosszabb, mint korának bármely nyugati politikusa egy másfajta társadalomban.

Természetesen a kádárizmust elvitte a történelem, soha visszajönni nem fog már, de nem kellene történelmi bűneinket azzal is tetézni, hogy sem azokat nem tudjuk elítélni, akik rosszat tettek ezzel az országgal, sem őt megbecsülni azzal, hogy reális képet alakítunk ki róla.

Egy olyan politikusról, aki jót tett az országgal, aki felemelte a nemzetet, és negyedszázadnyi gondtalan nyugalmat és létbiztonságot adott neki.

Tartozunk neki a századik születésnapján jó szóval, tisztességgel, életútjának tisztességes értékelésével!

SZILASI H. TIBOR
AZ OROSHÁZI TÁNCSCS GIMNÁZIUM
NYUGDÍJAS TANÁRA

MIT JELENT KORSZERŰ MUNKÁSPÁRTNAK LENNI?

A SZABÓ ERVIN AKADÉMIA KINCSESTÁRÁBÓL

A Munkáspárt 24. kongresszusa új programot és új jelképet fogadott el. Közösségi társadalmat, új közösségi társadalmat akarunk. A tőkés viszonyok között szükség van a tőke korlátozására, amelyet csak a dolgozók harcoss fellépése érhet el. A dolgozók boldogulásához azonban csak egy út vezet, az új népi forradalom.

A TŐKÉS RENDSZER LEGYŐZHETŐ

A Munkáspárt marxista-leninista párt. A marxizmus **materialista világnézet**, amely vallja, hogy a világ anyagi eredetű. Ennek következtében a világot nem istenek, nem az embertől független tényezők változtathatják meg, hanem maguk az emberek.

A marxizmus lényege az **osztályharc** elmélete. E szerint az emberek három szempont alapján csoportosulnak osztályokba: a termelési viszonyokhoz való viszonyuk, a munkamegosztásban elfoglalt helyük, és a megtermelt javak elosztásában való részesedésük alapján. Az osztályok érdekei ellentétesek. Érdekeiket csak az egymás elleni harcban, osztályharcban érvényesíthetik.

A marxizmus a **tőke lényegét** tárta fel. A dolgozó nem csak a saját munkája értékét termeli meg, amikor a tőkésnek dolgozik, hanem értéktöbbletet is termel. A tőkés ezt az értéktöbbletet elveszi, kisajátítja. Az értéktöbblet a tőke egyéni érdekeit szolgálja, és nem a közösség, a többség hasznára fordítódik, így az emberi fejlődés akadályává válik.

A marxizmus nem vallás, hanem tudományos elmélet arra, hogy munkás, a dolgozó csak akkor lehet az értéktöbblet tulajdonosa, ha legyőzi a tőkéseket. A dolgozók harca elvezet a tőke legyőzéséhez. A dolgozók ezt követően a társadalom, az emberiség közös céljaira fordíthatják a megtermelt javakat.

A 20. század viszonyai között a marxi elméletet az orosz **Lenin** fejlesztette tovább. Marx és Engels tudományosan megalapozták azt a tételt, hogy a dolgozók csak forradalom, a tőkés rendszer leváltása útján valósíthatják meg érdekeiket. Lenin ennek az útnak a gyakorlati kivitelezője volt. Lenin hirdette, hogy a dolgozók a hatalmat csak akkor szerezhetik meg, ha a harcukat **szervezett, fegyelmezett élcsapat, a kommunista párt** szervezi. A harc célja nem a tőkés rendszeren belüli reform, hanem a közösségi társadalom megteremtése, és ennek feltétele, hogy a dolgozók szerezzék meg a politikai hatalmat.

ÁLBALOLDALISÁG, ÁLRADIKALIZMUS

A marxista-leninista pártok irányzata jelentős sikereket ért el a 20. században. A forradalmi-kommunista irányzat ellen a mozgalmon belül két fő irányban léptek és lépnek fel. **Kialakult a radikalizmus, a „baloldaliság”, és az opportunizmus, a revizionizmus.**

A „baloldali kommunisták” az orosz párton belül 1917 végén, 1918 elején kialakult, álbaldali nézeteket hangoztató

csoport volt, mely az ún. forradalmi honvédelem elvét hirdette Leninnel szemben, aki Szovjet-Oroszország gazdasági és katonai helyzetére való tekintettel, időnyerés céljából a további ellenállás megszervezésére szükségesnek látta a németekkel megkötendő békét.

Az 1920-as években a tőkés rendszer átmeneti stabilizálódása csökkentette azt az energiát, amelyet az 1917-es forradalom jelentett. A kommunista mozgalomban világossá vált, hogy a szocializmus hosszú ideig csak a Szovjetunióban fog létezni, másutt nem. Ezzel nehéz volt megbékélni, és hosszú távú kemény munkára berendezkedni. Ez adott táptalajt az álbaldali nézeteknek.

- A „baloldaliság” azt hirdette, hogy azonnali látványos akciókra, forradalmi támadó taktikára van szükség, amelyek felébreszthetik a dolgozó tömegeket és megvalósíthatják a forradalmat.
- A „baloldaliság” képviselői azt gondolták, hogy nincs szükség aprómunkára, nem a szakszervezetekben, tömegszervezeteken kell mindennapos kitartó munkát végezni, hanem elegendő a fiatalos hev és bátorság.
- Ezek a nézetek figyelmen kívül hagyták, hogy a kapitalizmus stabilizálódott, nincs forradalmi helyzet, a tömegek nem akarnak forradalmat.

Lenin ezt nevezte a **kommunizmus gyermekbetegségének**. Gyermekbetegség azért, mert a „baloldaliság” képviselői is szocializmust akarnak, s ebben különböznek a megalkuvóktól, az opportunistáktól, akik lényegében elfogadják a tőkés rendszert.

A baloldaliság gyermekbetegség, amiből ki lehet gyógyulni. Az opportunizmusból nem lehet gyógyulni.

A gyermekbetegségek is jelentenek azonban veszélyeket. **A forradalmi jelszavak olyan helyzetben, amikor a tömegek nem akarnak forradalmat, álferradalmivá válnak. Olyat hirdetnek, ami abban a pillanatban nem lehetséges. Az álferradalmi jelszavak sok fiataalt zavarhatnak meg, és elvonják a kommunista pártok erőit a valóságos munkától.**

Az álbaldaliság az 1920-as évek szülöttje, de ma is újra és újra előjön a mozgalomban. A Munkáspárt történetében is előfordult ilyesmi.

Az 1990-es években pártunkban is voltak olyan nézetek, hogy radikális eszközökkel meg kell védeni a szocializmus még létező vívmányait, visszafordítani a rendszerváltást. Mit hirdetett ez a „balos” csoport?

- „Az MSZMP politikája megalkuvó, belesimul a tőkés társadalomba.” Ez a vezérlő gondolat.
- A tömegek radikalizálódása egy „objektív potenciális, permanens forradalmi helyzet” kialakulását eredményezte.
- Ebben a helyzetben a „forradalmi pártnak” cselekednie kell, radikális akciókat, utcai megmozdulásokat, tüntetéseket sürgettek.

Ez a nézet figyelmen kívül hagyta a nemzetközi realitásokat, és azt is, hogy a tőke erőinek sikerült a magyar dolgozók nagy részét manipulálni. Ilyen politika elfogadása még inkább elszigetelte volna a Munkáspártot, és előbb-utóbb betiltották volna.

Az álbaldali nézetek az elmúlt időszakban is felmerültek pártunkban. Mít hirdetnek e nézetek képviselői?

- Azt gondolják, hogy a társadalom tömegesen elégedetlen, a tömegek változást akarnak.
- A tömegek a Munkáspártot támogatnák, ha a Munkáspárt radikálisabban lépne fel.
- Erőteljes Internetes kampányokra, feltűnő akciókra van szükség.
- Szerintük mindennek akadálya a jelenlegi pártvezetés, amely szerintük nem reagál az eseményekre.

Ezek a nézetek tévesek. Magyarországon is egyre több az elégedetlen ember, de nincs forradalmi helyzet. A tőkés szilárdan kézben tartják az országot, a tömegek pedig egyelőre nem akarják leváltani a tőkés rendszert. Aki a tények ellenére úgy gondolja, hogy forradalmat lehet csinálni, az téved, és súlyos kárt okoz a munkásmozgalomnak. Illúziókat kelt, sőt veszélybe sodorhatja a mozgalmat, a pártot.

MEGALKUVÁS A TŐKÉSEKKEL

Az opportünizmus, a revizionizmus szintén a forradalmi-kommunista irányzatot támadja.

Az **opportünizmus** a munkásmozgalomban minden olyan eszmei álláspont, politikai magatartás, áramlat és irányzat, amely a pillanatnyi előnyök, vagy biztonság kedvéért feláldozza a küzdelmesen kivívható távolabbi célokat. Óvakodik a kockázattól, visszariad a nehézségektől, s ezért a mozgalmat az elvtelen kompromisszumok útjára akarja vezetni.

A **revizionizmus** olyan ideológiai-politikai irányzat a munkásmozgalomban, amely a marxizmus „elavult” tételeinek tudományos felülvizsgálatát, „revízióját” hangoztatva valójában elveti a marxizmus tudományos világnézetének lényegét, megfosztja forradalmi tartalmától, és az opportünista politika igényeihez igazítja.

A revizionizmus megnyilvánulása volt az „eurokommunista”

pártok létrejötte az 1970-es években. Ezek a pártok elvetették a létező szocializmus gyakorlatát. Forradalom- és erőszakmentes váltást hirdettek a kommunista társadalomra. A hatalom többpártrendszeri gyakorlatát szorgalmazták. Hirdették a szabad szexuális orientációt, a homoszexuálisok, leszbikusok, biszexuálisok, és egyéb szexuális kisebbségek jogainak a védelmét, valamint a gazdasági liberalizmust. Az eurokommunizmus leginkább a spanyol, francia, olasz pártokat érintette.

Az idő bizonyította, hogy a marxizmus tételeinek tagadása, a tőkének tett engedmények átmenetileg hozhatnak sikereket, de nem vezetnek tartós eredményre, sőt a pártok meggyengüléséhez vezethet. A Francia KP, amely egykor 20 százalékkal rendelkezett a francia parlamentben 2,6 százalékra esett vissza. Az Olasz KP, amely Európa egyik legerősebb pártja volt, kiesett a parlamentből.

A revizionizmus rendszerint a változott viszonyok „újszerű elemzésének” igényével lép fel. Ilyen volt a régi MSZMP-ben a **reformkörü mozgalom**, amely jelentősen hozzájárult a kádári MSZMP szétfűzéséhez.

Ilyen volt a Munkáspártban az 1990-91-es években megjelent **Udvarhelyi-féle** koncepció. A balosokhoz hasonlóan ő is kudarcként értékelte az 1990. márciusi parlamenti választásokat, és úgy vélte, hogy létezik egy „képlékeny politikai közeg”, amely „átnyúlik az egyes társadalmi osztályokon”. A Munkáspártnak szerinte ezt a réteget kell megnyernie, és le kell mondania a munkásosztály képviseletéről. Egyértelmű volt a véleménye a párt jellegéről is: a marxizmusra nincs szükség, a Munkáspártnak ideológiától mentes pártnak kell lennie.

A párt legyen egy laza vitaklub, ahol létezhetnek platformok, hálózatok, és nincs szükség fegyelmezett, szervezett „régí típusú” pártra. A Központi Bizottság hosszú vita után elvetette ezt a felfogást.

2004-2005-ben a Vajnai Attila vezette **pártellenzék** indított támadást a párt politikai irányvonala ellen. Lényegében azt kívánta elfogadtatni, hogy a Munkáspárt támogassa az MSZP-t, függetlenül annak tőkés jellegétől. A vita mintegy 500 napig tartott. Ennyi kellett annak megértetéséhez, hogy ez a csoport a párt és a marxizmus alapvető tételeit kívánta revízió alá venni. 2005-ben a párt 21. kongresszusa lezárta ezt a szakaszt. „A Munkáspárt 21. Kommunista Kongresszusa elítéli a párt egyes tagjainak és szervezeteinek szervezett fellépését a Munkáspárt Központi Bizottságának döntései ellen. E tevékenység arra irányult, hogy a jobboldallal való összejátszással vádolva leváltásuk a párt vezetését, a Munkáspártot szétfűzlék, és kiszolgáltassák a Magyar Szocialista Pártnak. A frakciózók súlyos károkat okoztak a Munkáspártnak, elvonták a párt energiáját a választási és pártvezetési munkától. A kongresszus megerősíti a Központi Bizottságnak a pártellenzékkel kapcsolatos határozatait, jóváhagyja a pártellenzék vezetőinek kizárását a Munkáspártból...”

„A dolgozók a hatalmat csak akkor szerezhetik meg, ha a harcukat szervezett, fegyelmezett élcsapat, a kommunista párt szervezi. A harc célja nem a tőkés rendszeren belüli reform, hanem a közösségi társadalom megeremtése.”

LUKASENKO-CHÁVEZ TALÁLKOZÓ CARACASBAN

„Alekszandr Lukasenko nagy szellemi, politikai erővel rendelkezik, olyan politikus, akinek komoly elképzelései vannak a geopolitikáról és a stratégiáról” – jelentette ki Hugo Chávez venezuelai elnök Caracasban. „Biztos vagyok benne, hogy öt év múlva újra találkozunk ebben a teremben, és még nagyobb tervekről beszélünk majd, amelyeket ellenfeleink és ellenségeink ellenére is meg fogunk valósítani” – válaszolta a belarusz elnök.

A nemzetközi kapitalizmusnak ma aligha van nagyobb személyes ellensége, mint Alekszandr Lukasenko belarusz elnök és venezuelai kollégája, Hugo Chávez. Egyik sem akarja alávetni országát az IMF, az USA, a NATO, az EU nyomásának. Mít követel tőlük a nyugati világ? Nos, a gazdaság teljes privatizációját, a piacok liberalizálását, a politikai hatalom átadását a tőkés világgal rokonszenvező ellenzéknek. Nos, ezt nem akarják, ezért ők testesítik meg a gonoszt, a megsemmisítendő ellenséget.

Két karizmatikus politikus. Mindketten 58 évesek. A belarusz elnök 1994 óta, a venezuelai 1997 óta vezeti országát. Mindketten sokat értek el. Chávez korlátozta az amerikai és általában a külföldi tőkét, megnyirbálta a hazai nagytőke lehetőségeit. Teret engedett a kis- és középvállalkozói rétegnek, felemelte a legszegényebbeket. Lukasenko nem engedte be a külföldi tőkét országába, megtartotta az állami tulajdon többségét,

megőrizte a korábbi szocialista rendszer számos előnyös oldalát, a biztos munkát, az ingyenes egészségügyi ellátást és oktatást.

Mindketten elnöki köztársaságot vezetnek, azaz a végrehajtó hatalom zöme a kezükben van. Venezuelában van elnöki párt, az Egyesült Szocialista Párt (PSUV), Belaruszban ilyen nincs, de a képviselők, miniszterek az elnök hívei. A kommunisták mindkét helyen támogatják az elnököt. Venezuelában a kormányban is részt vesznek, Belaruszban a parlamentben és számos állami és önkormányzati intézményben vannak jelen.

Venezuela 27 millió lakosával és 916 ezer négyzetkilométernyi területével jóval nagyobb, mint a 207 ezer négyzetkilométer nagyságú, 9 és fél milliós Belarusz. A két országnak azonban szüksége van egymásra. A belarusz-venezuelai árucserre segít leküzdeni a tőkés országok szankciós intézkedéseit. Nem véletlen, hogy a forgalom 2006-ban csak 6 millió dollár volt, ma ez a szám 1,3 milliárd dollár, vagyis kétszázszor több.

A két elnök most elvileg új területekről állapodott meg. Belarusz kész autóbusz-összeszerelő üzemet létesíteni Venezuelában, ahonnan biztosítani lehetne nem csupán a venezuelai tömegközlekedés igényeit, de jutna buszokból Kubába, Nicaraguába is. Belarusz építésű

házgyárak eddig 2500 lakás felépítését tették lehetővé Caracasban, most az új megállapodás további 20 ezerről szól. A látogatás során Belarusz és Venezuela több mint 20 megállapodást írt alá a két ország együttműködéséről, többek között a bányászat, a kőolajipar területén.

A két ország gazdasági együttműködése jelzi, hogy ugyan nem vonhatják ki magukat a világkereskedelemből, és ilyen szándék nincs is, de a kétoldalú együttműködés fontos kiegészítő forrás, amely segít enyhíteni az ellenük irányuló tőkés korlátozó intézkedések negatív következményeit.

Lukasenko és Chávez megbeszélései azt is megmutatták, hogy országaikat a nyugatnem tudja teljesen elzárni. Belarusz Latin-Amerikába jut el Venezuelán keresztül, Chávez országa pedig közelebb jut az európai piacokhoz Belaruszon át. A látogatás jól jött mindkettőjüknek belpolitikai szempontból is. Belaruszban szeptember 23-án parlamenti választások lesznek, amely így vagy úgy, de szavazás a független, szociális Belarusz útját képviselő elnöki politikáról. Október 7-én pedig Venezuelában elnökválasztások lesznek, ahol Cháveznek nem csak azt kell bizonyítania, hogy Venezuela népe a nehézségek és sikertelenségek ellenére is mellette áll, hanem azt is, hogy elég erős és egészséges egy új elnöki mandátumra.

A mostani caracasi felvételek arról tanúskodnak, hogy igen. ■

A NYUGAT BEAVATKOZIK SZÍRIÁBAN

Külföldi hatalmak állnak a szíriai polgárháború mögött – állította a szíriai elnök. Bassár el-Aszad minapi interjújában kijelentette, hogy a nyugati és arab csatlós kormányok a legtöbb esetben titokban és közvetve nyújtanak támogatást. „De nagyon egyértelmű a kapcsolat, tetten érhető politikai állásfoglalásaikban, sőt egyes országok még be is jelentették, hogy támogatják a fegyveres harcot” – mondta. Aszad kiemelte, hogy a nép megvédésének érdekében kormányának kötelessége „megsemmisíteni a terroristákat”, mert ezzel „életek tucatjait, százait, sőt, akár ezreit” menthetik meg. Kijelentette, hogy a Szíriában elkövetett terrorista akciókhoz az al-Kaida nemzetközi terrorszervezetnek és más szélsőséges vallási alapú csoportoknak is köze van, s a fegyveres ellenzéki csoportok többségében ott vannak képviselőik. Hangsúlyozta, hogy a válságot Szíriának magának kell megoldani, nem fogad el semmiféle külső modellt, származzon akár a nagyhatalmaktól, akár baráti országoktól. Aszad nem gondolja,

hogy a válság katonai beavatkozással végződik, miként az Líbiában történt, mert annak következményeként Líbia „egy helyzetből sokkal rosszabbba került”. A szíriai elnök megerősítette, hogy továbbra is támogatja és érvényesnek tekinti Kofi Annan, az ENSZ és az Arab Liga különmegbízottja által kidolgozott, hatpontos rendezési tervet. „Számunkra

ez egy jó terv, mert előírja, hogy véget kell vetni a terrorista csoportok által végrehajtott erőszakos cselekményeknek, és meg kell akadályozni, hogy egyes országok fegyvereket szállítsanak nekik” – fogalmazott Aszad, kategorikusan elutasítva a nyugati országok véleményét, miszerint a szíriai kormány a felelős az Annan-terv kudarcáért. ■

RAÚL CASTRO KÍNÁBA ÉS VIETNÁMBA LÁTOGAT

Raúl Castro 2006-os elnökké választása óta először tesz látogatást Kínában és Vietnámban. Az államfőt útjára elkíséri Ricardo Cabrisas Ruiz, a minisztertanács elnökhelyettese és Bruno

Rodríguez Parrilla külügyminiszter. A kubai államfő Pekingben tárgyal Hu Jintao elnökkel és a távol-keleti ország több vezető személyiségeivel. Kína – Venezuela után – a szigetország második legfontosabb kereskedelmi partnere, az árucere-forgalom értéke 2010-ben 1,8 milliárd dollárt tett ki. Vietnámot a kubai kormány „politikai és gazdasági szövetségesnek” tekinti, az árucere-forgalom értéke az utóbbi esztendőkből meghaladta az 500 millió dollárt, elsősorban élelmiszerekkel, elektronikai eszközökkel, textil- és faipari termékekkel kereskednek. Nguyen Phu Trong, a Vietnami Kommunista Párt Főtitkára áprilisban járt Kubában, és akkor hívta meg „hivatalos és baráti látogatásra” Raúl Castrót. Az EFE utal arra, hogy e látogatás során a két ország ratifikálta a két ország „történelmi barátságáról” szóló dokumentumot, és számba vette azokat a területeket, amelyeken „hasonlóság tapasztalható” a két ország gazdasági reformfolyamatában.

MARX A BANKKÁRTYÁN

Karl Marx képét ismét egyre több német hordja magánál: bankkártyát díszít a kommunista irányultságú filozófus-közgazdász – a kapitalizmusban. Chemnitz városának Sparkasse bankja biztosította ügyfeleinek a lehetőséget, hogy válasszanak különféle kulcsínű bankkártyák között, és bő egyharmaduknak a Marx tetszett meg. Chemnitzben – amelyet a szocializmus idején Karl-Marx-Stadtnak hívtak – még mindig megvan, és még mindig becsben tartják Marx 7 méter magas mellszobrát. Egy felmérésből az derült ki, hogy a keletnémetek 52 százaléka nem tartja jónak a kapitalizmust, 43 százalékuk pedig egyenesen visszasírja az NDK-t.

MAGYAR COWBOYOK AMERIKÁÉRT

Az Amerikai Egyesült Államok budapesti nagykövetségének Függetlenség-napi fogadásán a meghívó szerint cowboy stílusban kellett megjelenni. S megjelentek. Magyarország hadügy- és belügyminisztere cowboykalapban.

Hende Csaba lelkesen hahotázott, amikor a nagykövet egy seriffcsillagot tűzött ki a mellére, majd a „kitüntetés” kölcsön adta Pintér Sándornak. A baj persze nem az, hogy magyar miniszterek bohócot csinálnak magukból és tisztségükből. Az igazi probléma, hogy Hende miniszter ezt a karneváli bohózatot is arra használta, hogy hűségsküt tegyen az USA-nak, mondván „az Egyesült Államok mindig számíthat Magyarországra az emberi jogok és a szabadság védelmében”. Miután kimulatták magukat, van miért szégyenkezniük a miniszter uraknak.

A cowboy-partin egyébként ott díszelgett Polt Péter legfőbb ügyész és Mesterházy Attila, az MSZP elnöke is.

Fotó: MTI/Soós Lajos

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Felelős szerkesztő: Fogarasi Zsuzsanna

Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; telefon: (1) 787-8621; telefax: (1) 780-8306 .

A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Munkáspárt, a kiadásért felelős: Thürmer Gyula, elnök. ISSN 0865-5146

A Szabadság a Munkáspárt központjában és alapszervezeteinél megrendelhető, havi 1000 forintért.